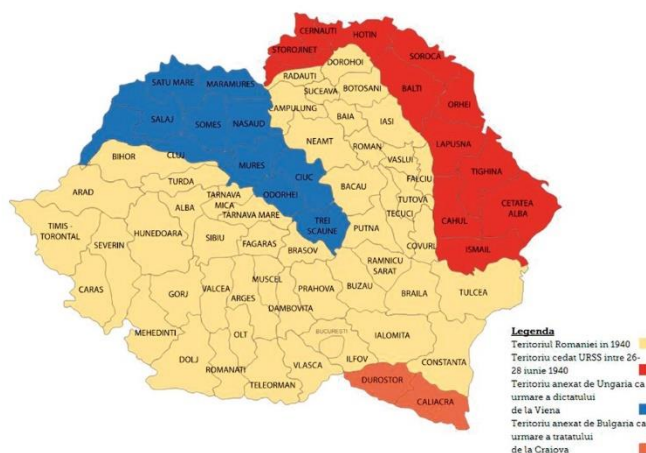

28 Iunie 1940 - ÎNCEPUTUL DEZMEMBRĂRII ROMÂNIEI MARI:

1. Pe 28 iunie au fost anexate de către URSS, întreaga Basarabie, Nordul Bucovinei și Ținutul Herța ca urmare a ultimatului sovietic din 26 iunie 1940;
2. Pe 5 septembrie a fost anexat de către Ungaria hortistă Ardealul de Nord ca urmare a Dictatului de la Viena din 30 august 1940;
3. Pe 7 septembrie a fost cedat Bulgariei Cadrilaterul conform Tratatului de la Craiova din aceeași zi.

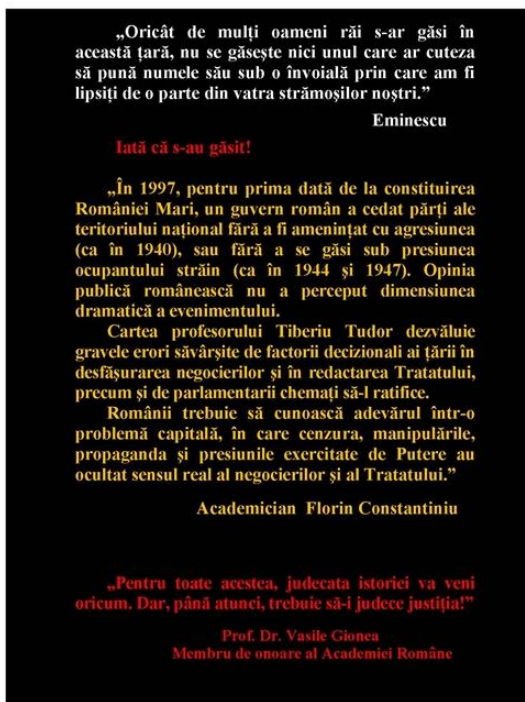

Aceste teritorii românești răpite acum 77 de ani până astăzi n-au fost recuperate de către ROMÂNIA. Mai mult: În urmă cu 20 ani, pe 2 iunie 1997, la Neptun, a fost semnat de către cei doi președinți, un tratat dureros dacă nu cumva și rușinos, cu privire la relațiile de bună vecinătate și cooperare dintre România și Ucraina. La 14 iulie 1997 a apărut deja și Legea 129, de ratificare a acestui tratat.

Chiar dacă semnarea acestui tratat a fost una dintre condițiile puse României pentru a fi primită în Alianța NATO ISTORIA NOASTRĂ nu va uita niciodată că la data votării acestui act, președintele Senatului era Petre Roman, ministrul de Externe – Adrian Severin, președinte al României – Emil Constantinescu (cel care s-a născut la Tighina în 1939 și care a recunoscut la sfârșitul mandatului de președinte că Sistemul I-a învins).

Prin acest tratat, România recunoștea dreptul de succesiune al Republicii Ucraina asupra unor teritorii românești integrate anterior prin forță în fosta URSS și la care nu va mai putea pretinde niciodată... Celor care dorec să

cunoască mai multe despre acest subiect le recomand o minunată carte:
“Istoria unei trădări naționale: Tratatul cu Ucraina”, O carte-document de
Tiberiu Tudor, cu un Cuvânt înainte al regretatului academician și patriot
Florin Constantiniu.

Vă prezint doar un fragment din prefața semnată de către marele patriot:
“În 1997, pentru prima dată de la constituirea României Mari, un guvern român a cedat părți ale teritoriului național fără a fi amenințat cu agresiunea (ca în 1940), sau fără a se găsi sub presiunea ocupantului străin (ca în 1944 și 1947). Opinia publică românească nu a perceput dimensiunea dramatică a evenimentului. Cartea profesorului Tiberiu Tudor dezvăluie gravele erori săvârșite de factorii decizionali ai țării în desfășurarea negocierilor și în redactarea Tratatului, precum și de parlamentarii chemați să-l ratifice. Românii trebuie să cunoască adevărul într-o problemă capitală, în care cenzura, manipulările, propaganda și presiunile exercitate de Putere au ocultat sensul real al negocierilor și al Tratatului” (Academician Florin Constantiniu).

Nu am de zis nimic mai mult...

VȘ,

28.06.2017